

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **T. D. O.**, zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým, Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2025, čj. OAM-282/ZA-ZA11-K03-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2026, čj. 20 Az 27/2025-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (*stěžovatel*) požádal o udělení mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Tuto žádost odůvodnil snahou zůstat nablízku své nezletilé dceři, která žije s matkou na území České republiky, a rovněž obavou z následků kletby, která by na něj dopadla, odmítl-li by po návratu do Nigérie vykonávat dědičnou funkci místního kněze. Ministerstvo vnitra (*žalovaný*) v záhlaví označeným rozhodnutím žádosti nevyhovělo a mezinárodní ochranu stěžovateli neudělilo. Stěžovatel se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (*městský soud*), který ji zamítl nyní napadeným rozsudkem.

[2] **Stěžovatel** trvá na tom, že mu měl žalovaný udělit humanitární azyl z důvodu zachování rodinných vazeb s dcerou (§ 14 zákona o azylu). Na podporu tohoto tvrzení odkazuje na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zaručuje právo na soukromý a rodinný život, dále na Úmluvu o právech dítěte a Všeobecnou deklaraci lidských práv. Argumentuje též rozsudkem městského soudu ze dne 3. 2. 2009, čj. 10 Ca 139/2007, dle kterého má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života (čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Stěžovatel tvrdí, že žalovaný porušil § 3 správního řádu, když vyšel z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel spáchal trestnou činnost, mezinárodní ochrana je

jediným způsobem, jak předejít zničujícímu rozdělení s jeho nezletilou dcerou. Přijatelnost kasační stížnosti je dána tím, že obdobná situace se může týkat mnoha jeho krajanů.

[3] **Žalovaný** se ve vyjádření ztotožňuje s napadeným rozsudkem a uvádí, že kasační stížnost neobsahuje nová skutková tvrzení ani právní argumenty. Stěžovatelem tvrzené okolnosti nespádají pod žádný ze zákonných důvodů udělení mezinárodní ochrany, jelikož k zachování rodinných vazeb slouží jiné instituty právního řádu. Stěžovatel prý rovněž zatím neprokázal tvrzené otcovství.

[4] NSS již v minulosti opakovaně uvedl, že nepřipustná je taková kasační stížnost, která se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Nepřipustné jsou rovněž takové kasační stížnosti, které neobsahují žádnou skutečnou polemiku se závěry krajského soudu obsaženými v napadeném rozsudku. Kasační stížnost je totiž opravným prostředkem proti pravomocnému rozsudku krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.), čemuž musí odpovídat také kasační argumentace. Kasační stížnosti, které uvedené požadavky nesplňovaly, NSS v minulosti odmítl a vysvětlil, proč není v takových případech nutné vyzývat účastníka k tomu, aby kasační důvody formuloval znovu a lépe (např. usnesení ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[5] V posuzované věci stěžovatel uplatnil jedinou námitku, kterou brojí proti nesprávnému posouzení podmínek humanitárního azylu.

[6] Uvedenou otázkou se městský soud zabýval v bodech 34 a 35 napadeného rozsudku. Nejprve v obecné rovině odkázal na rozsudky zdejšího soudu, které vyzdvihují mimořádnou povahu humanitárního azylu a široký prostor pro uvážení správního orgánu. Zmínil rovněž konkrétní případy, ve kterých NSS konstatoval naplnění výjimečných zákonných podmínek – např. z důvodu závažné nemoci žadatele či zásahu humanitární katastrofou. Městský soud přezkoumal vypořádání této otázky žalovaným v napadeném rozhodnutí. Přitom upozornil, že dle ustálené judikatury NSS nelze zachování stávajících rodinných vazeb obecně považovat za případ zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu. Nejsou-li tedy dány další významné skutečnosti, nestačí argument rodinnými vazbami k udělení humanitárního azylu. Zdejší soud rovněž opakovaně zdůraznil, že humanitární azyl neslouží jako „záchranná brzda“, pozbyl-li jedinec vlastním přičiněním pobytové oprávnění. Proto dle městského soudu nemohly být stěžovatelem uváděné okolnosti důvodem k udělení humanitárního azylu.

[7] Na první pohled je tedy zřejmé, že se městský soud podrobně zabýval přezkumem podmínek udělení humanitárního azylu, a to včetně otázky zachování rodinných vazeb. Kasační stížnost ale tuto skutečnost zcela pomíjí a nijak se závěry napadeného rozsudku v této části nepolemizuje. Stěžovatel pouze v obecné rovině upozorňuje na existenci lidskoprávních garancí ochrany soukromého a rodinného života v různých mezinárodních smlouvách či na rozsudek, který však není dohledatelný. Uvedené strohé odkazy stěžovatel nijak neaplikuje na posuzovaný případ, a především s nimi nekonfrontuje výše popsané úvahy městského soudu ani závěry připojené judikatury NSS. Z kasační stížnosti tak není vůbec zřejmé, v čem spočívá tvrzená nesprávnost posouzení podmínek humanitárního azylu městským soudem, a stěžovatel zcela pominul též závěr městského soudu, že zachování rodinných vazeb není zákonným důvodem pro udělení humanitárního azylu. Veškeré kasační námitky navíc výslovně směřují pouze proti napadenému rozhodnutí, a nikoliv proti napadenému rozsudku. Stěžovatel tedy fakticky nevytýká městskému soudu žádná

pokračování

pochybení, která by zdejší soud mohl v kasačním řízení přezkoumat a případně pro ně napadený rozsudek zrušit.

[8] Ačkoliv tedy stěžovatel namítá přesah vlastních zájmů, zdejšímu soudu nezbyvá než připomenout, že otázkou přijatelnosti se může zabývat pouze u kasačních stížností, které skutečně směřují proti závěrům napadeného rozsudku. V posuzované věci však stěžovatel těmto požadavkům nedostál, jelikož kasační stížnost nepolemizuje se závěry městského soudu a mívá se tak s podstatou tohoto opravného prostředku, kterou je přezkum rozsudku městského soudu. Popsané vady činí kasační stížnost v této věci nepřípustnou ve smyslu výše uvedené judikatury, jelikož směřuje proti jiným než v zákoně vymezeným důvodům. NSS proto kasační stížnost odmítl (§ 103 ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[9] Byla-li kasační stížnost odmítnuta nebo řízení zastaveno, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2026

Vojtěch Šimíček
předseda senátu